ישני תועבה ואין בניה תועבין שני

וחומר דאלמנה לכהן גדול מה לאלמנה לכהן גדול שכן היא של היא פרכינן חקל בי ב מיי פש"ז מהלי בי ב מיי פיה מהלי בי ב מיי פיה מהלי עלמה מתחללת וליכא למימר דלאו פירכא גמורה היא דהא על ידי מחומר פפרה הליי: הך פירכא הדר ביה בפ' החולן (יבמות דף מד.) מהא דקאמר הכל

מודים במחזיר גרושתו שהולד פגום

מקל וחומר דאלמנה לכהן גדול ואומר

אלא אי איתמר הכי איתמר ועוד

קשה דבפ"ק דיבמות (דף יד:) קאמר

רבי יוחנן בן נורי כילד נעשה כדברי

ב"ה שמתירין את הלרות לשוק בלא

חלינה ויבום הולד פגום לדברי ב"ש

ומנלן דהוי פגום אי מקל וחומר

דאלמנה לכהן גדול איכא למיפרך כי

הכא וי"ל אהך קושיא בתרייתא

דנפקא לן הולד פגום בלרות לשוק

מהיא תועבה ואין בניה תועבין מכלל

דבעלמא אפילו בניה תועבין מיהו

בשמעתה ליכה למימר דמשום הכי

נקט האי קרא אע"ג דלא לריך

משום דאשמועינן דאילטריך ליה ר׳

יהושע למדרש בעלמא כגון ביבמה

לשוק דבניה תועבין דבשמעתין

דיבמות אית ליה לר׳ יהושע דהולד

של זרות כשר לשוק דקאמר בני זרות אני מעיד לכם וי"ל אי לאו

מיעוט דהיא הוה מפקינן דולד פגום

משום דטומאה כתיב בה כעריות

ואפי׳ למ״ד דלא קאי טומאה אלא

:מות יא:] יבמות יא: מד:, כ) נגעים פי״ד מי״ג, מד:, כ) נגעים פי״ד מי״ג, ג) נ״א האמר, ד) נגעים פי״ד מי״א ערכין יו: כרימות ט:, ה) ול"ל רבין, ו) נזיר ס. עו. מנחות קה., ויקרא יד],

הגהות הב"ח

(מ) תום' ד"ה למחרת וכו' אשמו כר׳ והך ברייתה: (ב) בא"ד חינו יודע חס בא"ד אינו יודע אס בא"ד מינו יודע אס נטהר מצרעתו אי לאו:

מוסף רש"י

היא תועבה. כלומר כעונט עבירה (קדושין מו.). ואין בניה תועבין. דלוין כמה הימנו פקולה לכהונה (יבמות יא:). הכל הולך אחר חטאת. אם הביא חטאת הטאת. מם הביח מטחת בהמה בעשירות, מביח נמי עולת בהמה, ואם הביח מטאת העוף בעניות, אע"פ שהעשיר מביח נמי עולה בעניות (ערכין יה). אחר צפורים. שתי לפורין חיום שפוא מביא ללורך חואה קודם תגלחת, אם בשעה שהוו עליו הוי עני, מביא שהוו עליו הוי עני, מביא בעניות קרבנותיו, ואם באותה שעה היה עשיר מביח כל קרבטתיו בעשירות (שם). למחרת. בספק מצורע מוחלט וספק חיט מוחלט קאי, למחרת ביום השמיני קבחים עו.). בתוספתא דנזירות קתני לה, מי שהיה ספק מיר טמא וספק טהור, ספק מלורע מוחלט טמא ספק שהור, אוכל בקדשים למחר של יום ששים מביח

היא הועבה. במחזיר גרושתו כתיב (דברים כד) כי תועבה היא: דרא תועבה ואין בגיה תועבין. וא"ת מה לריך והא פרכינן אקל השני מה תהת עליו. היאך יטהר לקדשים שאילו היה מלורע חבירו חי אע"פ שנתערבו קרבנותיהם זה יקרב לשם מי שהוא וזה יקרב לשם מי שהוא או אם מת האחד והיו שני הקרבנות בפנינו היו

> הקרבנות מתים וזה מקריב קרבן אחר אבל עכשיו אינו יכול להקריב את זה שמא של מת הוא והוי חטאת שמתו בעליה וקרבן אחר נמי אינו יכול להביא שמא אותו שקרב היה שלו ונפטר ונמלא מביא חולין לעזרה ואינו יכול להתנות בנדבה שאיו חטאת באה נדבה ואפי׳ לרבי שמעון דאמר לקמן אשם קרב מספק על תנאי אם הוא חייב אשם הרי זה לאשם ואם לאו הרי זה שלמי נדבה הני מילי אשם שמתן דמו דומה לשלמים אבל חטאת שאין מתן דמה דומה לשלמים אינו יכול להתנות ולומר אם קרבה חטאתי הרי חטאת זו שלמי נדבה דמתן דמה היכי ליעביד ליעביד ארבעה מתנות ולמעלה מחוט הסיקרא שמא שלמי נדבה נינהו ואם שתי מתנות ולמטה מחוט הסיקרא שמא מטאת הוא: והוי ליה עני. וראוי להביא בדלות וחטאת העוף באה בספק ואין שם משום מביא חולין בעזרה: והא איכא אשם. ששוה בעשיר ובעני והיאך הוא מביא אשם מספק דלמא מייתי חולין בעזרה: אמר שמואל. הך מקנמא

דרבי יהושע כשהביא את אשמו קודם מיתת חבירו אבל אם לא קרב אין לו תקנה: אי כרבי יהודה. דאמר אין אשם בא על תנאי ומשום הכי ליכא תקנתא באשם: הא אמר אשם קבע. ואם קרב את אשמו לית ליה תקנתא בחטאת דאשם שהביא בעשירות קבע את שאר קרבנותיו בעשירות ואין יכול להביא את חטאתו עני: מצורע שהביא. אחד מקרבנותיו: והעשיר. עד שלא הספיק להביא את כולו או עשיר והעני: הכל הולך אחר תטאת. אם הביא חטאת בדלות מקריב נמי עולתו בדלות ואם בעשירות מקריב נמי עולה בעשירות: אחר אשם. אם כשהקריב אשמו היה עשיר יקריב את האחרים בעשירות: חחר לפורים. שתי לפרים חיות טהורות שהיה כהן מטהר בהם את המצורע שבעה ימים קודם תגלחתו ולאו קרבן הן ושוות בעשיר ובעני ואם באותה שעה היה עשיר מביא כל הרבנותיו בעשירות. וטעמא דכולהו מפרש בכריתות [ט.] אשר לא תשיג ידו בטהרתו" רבי שמעון סבר טהרתו דבר המכפרו ורבי יהודה סבר דבר המכשירו והיינו אשם שממנו נותן על הבחונות ורבי אליעזר סבר דבר הגורם לו טהרה ומאי נינהו לפורין: ואי כרבי שמעון. דאמר אשם לא קבע והלכך אפילו הקריב את אשמו כשהוא עשיר יכול להביא חטאת עני למה ליה לשמואל לאוקמי כשקרב אשמו כשהוא עשיר יכול להביא חטאת עני אפילו לא קרב נמי איכא תקנחא באשם לאתויי אשם מביתו ולומר אם קרבן שקרב של חבירי הרי זה שלי ואם שלי היה הרי זה לשלמים: למחרת. בספק מצורע קאי וקאמר למחר של טבילתו שהוא יום הבאת קרבנותיו מביא את אשמו כו': שחיטתו

מצורעין שנתערבו קרבנותיהן זה בזה וקרב קרבנו של אחד מהן ומת אחד מהן השני מה תהא עליו אמר להן יכותב נכסיו לאחרים והוי עני ומביא חמאת העוף הבא על הספק והאיכא אשם אמר שמואל כשקרב אשמו אמר רב, ששת גברא רבה כשמואל לימא כי האי מילתא כמאן אי כר' יהודה יודאמר אשם קבעה וכיון דקבעה לה אשם בעשירות לא מצי מייתי חמאת בדלות דתנן סמצורע שהביא קרבן עני והעשיר או עשיר והעני הכל הולך אחר חמאת דברי ר' שמעון יורבי יהודה אומר יהכל הולך אחר אשם רבי אליעזר בן יעקב אומר הכל הולך אחר צפורים ואי כרבי שמעון דאמר חמאת קבעה אע"ג דלא קרב אשם ניתי אחר דהא שמעינן ליה לרבי שמעון דאמר לייתי ולתני ידתניא אמר ר"ש למחרת מביא אשמו ולוגו עמו ומעמידו בשער נקנור ומתנה עליו ואומר אם מצורע הוא הרי אשמו ולוגו עמו ואם לאו אשם זה יהא שלמי נדבה ואותו אשם מעון שחימתו

אסוטה דכיון דאיעקר איעקר מ"מ לשון תועבה הוה אמינא דקאי נמי אבנים אי לאו היא א"נ הא דמייתי הכא קרא דהיא תועבה היינו משום דלא נילף מאלמנה לכהן גדול ומעבד ונכרי דתתחלל כר׳ יהודה דבפ׳ בתרח דקדושין (דף פת.): ומת אחד מהן. תיתה לתחי דס"ד דלא קרב אשמו וכדבעי רב ששת לאוקומי בלא מת נמי היינו יכולין לשאול היאך יקרב השני הלא אינם יודעין מי נפטר כבר מקרבן ולמי יעשו מתן בהונות מדם האשם שלא קרב וי"ל יכולין לעשות לשניהם ואי משום סמיכה יקריבו בלא סמיכה משום תקוני גנרא: ומביא חשאת העוף הבא על הספק. וקשה דנגיטין פרק כל הגט (דף כח:) גבי השולח חטאתו ממדינת הים ואוקמיה רב פפא בחטאת העוף היכי קאמר בתר הכי ולריכי כו' אבל חטאת העוף מספקא לא לייתי חולין לעזרה והא אמרינן בשמעתין דבא על הספק וי"ל דהכא כשהמצורע לפנינו משום תקוני גברא מקריבין אותו אספקא הואיל ואינו יכול לתקן בענין אחר אבל התם שהבעלים במדינת הים אם היה מת אין לו דין חטאת להיות קרב ואו לא יקריבוהו מספק: דתבן מצורע שהביא קרבן עני וכו'. דתנן גרסי׳ ואע"ג דדברי ר' אליעזר אינן שנויין במשנה לא חש להאריך ולומר תניא על דבריו הואיל ולא היה לריך לדבריו כ"כ אלא לדברי ר"ש ור"י אבל בערכין פרק השג יד (דף יו:) קאמר תניא ר' אליעזר

בן יעקב אומר כו' ושלשתן מקרא אחד דרשו: למחרת מביא אשמו ולוגו עמו. פירש"י נספק מלורע

איירי (מ) למחרת טבילתו שהוא יום הבאת קרבנותיו והך ברייתא מייתי לה בזבחים פ' התערובת (דף עו.) ושם פי' רש"י למחרת ביום שמיני ללרעתו וה"נ מייתי לה במנחות פרק בתרא

(דף קה.) ופי׳ רש״י שם למחרת ביום ס״א והכל אחד הוא שיום ס״א במקום שמיני ללרעתו אלא שהולרך להתאחר ס׳ יום משום דשמא מזיר טמא הוא ואז תגלחת שניה שלו והכי מתניא בתוספתא דנזיר ספק נזיר טמא ספק נזיר טהור אבל ודאי נזיר היה ספק מלורע טמא ספק מלורע טהור אבל ודאי מלורע היה פירוש הוא יודע שהיה נזיר אבל אינו יודע אם נטמא למת או לאו וכן יודע הוא שמלורע היה אבל אינו יודע אם (ם) נטמא בלרעתו אי לאו אוכל בקדשים לאחר ס"א יום ושוחה יין ומטמא למחים לאחר מאה וכ' יום כילד אומרים לו מיר טמא אתה ולריך אתה לעשות כל דין מיר טמא ואחר תתחיל מירות טהרה הזה ושנה וגלח והביא קרבן מנה ז' והזה ושנה ומבקש לגלח אומר לו טהור אחם ואין טהור מגלח פחות מל' יום פירוש שמא נזיר טהור אתה לא ומנה כ"ג פירוש כדי להשלים ל' מנה ל' ובקש לגלח אומרים לו נזיר טהור אתה ואי אתה מגלח אלא על הדמים פירוש עד שיזרק הדם עליו מאחד מקרבנותיו שהוא מביא ג' בהמות חטאת עולה ושלמים ואין מעכב אותו מלגלח אלא אחד מהן כילד הוא עושה מביא עולת בהמה ומתנה אם טהור הוא זו חובה ואם לאו נדבה וכשיזרוק דמה יכול לגלח פירוש לכך יתנה מן העולה ולא מן החטאת שאין חטאת בהמה באה על הספק וכן לא על השלמים ששלמי מזיר טעונים חנופה חהו ספק מצורע ואינו יכול להניף ועוד שהן טעונין לחם חרוע בשלה ואין שלמים כאלו באין נדבה הילכך אין יכול להתנות שיהיה מוכשר לגלח אלא בזריקת דמי העולה כיצד יעשה להחמיר עליו מביא פיילי חרס חדשה ונותן לתוכה רביעית מים חיים ומביא לפור דרור פירוש כדרך כל המצורעים במגלחת הראשונה וחטאת העוף כדין טמא פירוש דשמא מיר טמא הוא וחגלחת זו של טומאה היא ואין מתחיל נזירות טהרה עד שיביא חטאת טומאה שחטאתו מעכבתו אבל אשמו אינו מעכבו וישהא אותו

עין משפמ

נר מצוה

בח א מיי׳ פט"ו מהל׳

תום' הרא"ש א"ל היא תועבה ואין בניה תועבין. תימה למה לי קרא כיון דק"ו דאלמנה פריכא הוא ופירכא גמורה היא דבפ׳ החולץ חזר בו רב וסף מדבריו מתוך פירכא זו גבי הכל מודים במחזיר ירושמו דהולד פגומ ור׳ יהושת גוושיה חשיב ליה יהושע גופיה חשיב ליה פירכא דמכשר בני צרות דב"ה לב"ש דקאמר התם ניים. רי״ל למימר דייי מעידני בכם. וי״ל האיצטריך למימר היא תועבה ואין בניה תועבין דלא תימא בניה תועבין משום דכתיב ביה טומאה כעריות כדאמרינן בפ״ק . ייבמות ואפי׳ רבנן דר׳ יוסי דיבמות ואפי׳ רבנן דר׳יוסי בן כפר דררשינן לרבות סוטה הנסתרה הא אמרינן אין מקרא יוצא מידי פשוטו ואפי׳ למ״ד כיון דאיעקר ואפי׳ למ״ד כיון דאיעקר איעקר מ״מ שפיר איצטריך . היא תועבה דלא תימא רא חועבה דא הימא ראמחזיר גרושתו נמי קאי: השני מה תהא עליו. שאילו היה חי מצורע חבירו זה קרב לשם מי שהוא וזה . 'קרב לשם מי שהוא: ואפי' יקוב לשם כוי שווא דואפי לא קרב אשמו כדבעי רב ששת לאוקומי ויכול לעשות מכל אחד ואחד מתן בהונות לשניהם ואי משום סמיכה יקריבוהו סמיכה משום תקוני גברא: סמיכה משום תקוני גברא: תגן מצורע שהביא קרבן עני והעשי׳ כו'. ומשנה היא בפרק בתרא דמסכת נגעים אבל מילתא דר' אליעזר ב"י לא מיתניא התם וברייתא לא מילתיה דר׳ אליעזר היא מילתיה דר׳ אליעזר ב״י ובמס׳ ערכין פרק השג יד בתר דמייתי מתניתין . דפליגי בה ר' שמעון ור' יהודה קאמר ותניא ר' . אליעזר ב״י אומר הכל הולד . אחר הצפורים ופי' התכ ואע״פ שלא היה צריך כן אלא מילתיה דר׳ יהודה ור׳ שמעון ניחא ליה להביא כולה פלוגתא דהך מילתא: ואם לאו אשם זה יהא שלמי מתנה בשלמים והלא צריך . לקבל דמו של זה האשם לקבל דמו של זה האשם כדאמרינן בריש היזהו מקומן דשני כהנים מקבלין את דמו אחד ביד ואחד בכלי ואם שלמי' קא עבר מדאוריי' כדאמרינן בפ"ב מואחיי כו אמויגן בפיב דובחים שצריך לקבל כל דמו של הזבח. וי״ל דתקוני גברא שאני כדאיתא בפ׳ התערובות: